

jilloin hän ei myöskään voinut jaksautua yhteiskunnallisiin työhymiin eikä lasten ja asetuksien tulkitsemiseen.

Uusi aika joka on luonut uudet olot, ei ole tässä suhteessa voinut tuottaa tyhdyttävää tulosta, sillä syynä ei ole niinkään helposti poistettavissa, sillä niitä on lufemattomia.

Painawampana syynä on kumminkin pidettävä naisten alhaiset palkat, sillä huonolla ansiolla ollen, on nainen aina riippuvainen miehestä, ei ainoastaan naineena vaan jopa tyttönäkin ollen.

Meillä on usein pidetty esitelmiä siwens moraaalin mädännäisyydestä, mutta sen yhteydessä on harvoin esittyn alhushyitä jotka waiwuttawat siweellisyys moraaalin heikontumiseen. Ei ole otettu huomioon, että naisten riippuvainen asema pakottaa heitä suwautsemaan jellaistafin joka jotti heidän siweellisyys tunnettaan vastaan, pakottaa heitä turwautumaan miehiin siinäkin, misä naisen itsenäisenä ollen tulisi seistä omilla jaloillaan. On kyllin tunnettu miten alhaiset on naisten palkat, ne ei ammattiyöläisilefään noule joka paitasja edes puoleen miesten palkoista, ja työtätekwä nainen tarwitsee ruokaansa yhtäpaljon kuin mieskin, wuokraan samoin ja waatteensa tulewat maksamaan jotenkin saman werran, mutta miten riittää palkka kun ansio ei olekaan sama. Naisen täytyy näin, ollen jupistaa menojaan huomattawassa määräsä ja huwituksin ei jää mitään: Nuorena ollen kaipa nainen kumminkin huwittelujuuttakin sitä suuremmalla syyllä koska hänellä ei ole itsellä huonetta misä woisi iltansa wiettää rauhassa, sillä pienen palkan tähden täytyy hänen asua jontkun perheen luona jossa saa asua mahdollisesti samassa huoneessa perheen muiden jäsenien kanssa.

Tämmöinen perheen luona asuja on aina tiellä ja kodin tunnetta ei sinä woi tuta ja siifi täytyy etsiä huwia ulkoa oman kodin. Mutta koska kaiffi huwit maksaa, täytyy siis löytää joku warakkaampi joka olisi niin armollinen ja antaisi iltama lipun sekä mahdollisesti tarjoisi myöskin teetä tai kahwia sillä omat rahat ei riitä. Löytääkseen tämmöisiä kawallejia täytyy olla liehakoiva ja — suwautsewainen. Jotainen ihminen on itseks ja miehet meillä on itsekkäitä on ymmärrettäwissä; sillä heitä on siifi kaswatettu. Tuntien että he owat aseman herroina ja että heillä on sitä jota naisilla puuttuu joka kumminkin on yksi elämän wälttämättömiä edellytyksiä, — rahaa jonka awulla he enjin saawat naiset itsestään riippuwaisiksi sekä ehkä lopulta antautumaan heidän himojensa tyhdytyksiksi; se on usein tulos tästä asian olotilasta.

Tietyäisyys-tunne on jotakin toista, jos nainen ansaitsee itse niin paljon, että häneltä riittää siitä uhrata hieman huwittelumkin sekä että hän woi asettaa itselleen siedettävämmät elin-ehdot, ja tuntiesjaan, että hän ei ole fenestäkään riippuvainen ja että hän woi seistä omilla jaloillaan, tuntee hän itsenäisyytenä kaswawan ja woimanja warttuwan.

Perheen äitinä ei ole naisen asema parempi, sillä moni on mennyt naimisiin juuri toimeentulon wuoksi ja tunnosjaan tietää ja tuntee aina miehen etewämyyden ja naisen riippuwan aseman. Koska ei naisen työtä terran arwostella työnantajain luona niin miksi sitä arwosteltaisi kodin piirisjätään jonka arwostelijana on ainoastaan waimon oma mies. Sentähden kuuleekin perheen iän ihan luonnon mukaisesti sanowan, että ethän sinä mitään ansaitse ja eihän sinulla ole mitään sanottawaa miten minä rahat käytän. Tosiasjahan se on, että nainen ei naimiesja ollen useinkaan woi mennä ansio työhön, mutta hoitaesjaan miehenä taloutta ja lapsia, on kai sefin luettawa työkki, jota woidaan arwostella wisjin taffan mukaan, jota tojin ei rahassa kufakaan suorita, vaan joka on tunnustettawa naisen ansioksi ja osallisuudeksi yhteiseen pesään.

Naisen itsenäisyyden kaswattamisessa on ehdottomasti otettava huomioon palkkaus tyhymys, ja juuri nyt kun in-

noffaasti kaiffialla pohditaan siweellisyys tyhymystä ohjefääntöisen haureuslaitoksen lopettamisen johdosta, niin on syötä ottaa tämäkin puoli asiasta huomioon.

Minna G.

Poimintoja elämäntaistelusta.

(Nuorisoliitoille omistettu.)

Elämä on taistelua, ja jos kukaan niin me työläisnaiset tiedämme että se on totta. En tahdo tässä kosketella niitä kärsimyksiä jotka meitä kohtaawat puolisoina ja äiteinä, vaan tahdon omien kokemuksiini perusteella tehdä selvää lapsuus- ja tyttövuosien taistelusta. Elämä on koulu, vaan orpolapsille on se liian kova koulu. Siitä ajasta jolloin itse tätä koulua kävin on kulunut kaksikymmentä vuotta, vaan muistan hyvin mitä tuo maailman koulu minulle opetti. Sinun täytyy olla nöyrä ja kuuliainen kaikille ihmisille jos tahdot elää, sinun täytyy kärsiä nälkää ja vilua, sinun täytyy tehdä paljon työtä, sinä et saa lukea sanomalehtiä tai muutakaan kirjallisuutta siksi että olet orpo ja tämä viimeinen kohta tässä kasvatusohjelmassani olikin ainoa johon en ollut tyytyväinen sillä lukuhaluuni oli niin suuri että minun täytyi saada sitä tyydyttää. Lainailin sitten kirjoja joita sallaa lueskelin. Tämä kirjallisuus jota tällätavoin hankin, ei siis ollut mitään valittua kirjallisuutta sillä joukossa oli semmoisiakin kirjoja joita moni äiti ei olisi antanut alaikäisen tyttärensä luettavaksi. Näistä selvisi minulle monta elämän varjopuolta, kuin myöskin se että köyhillä ihmisillä ei ole ihmisarwoa. Parhain huomio oli kuitenkin se, että tulin selville siitä miten nuoret, orpo-tytöt owat elämänsä matkalla suurimman vaaran alaisia sillä heidän heikko purtensa harvoin woi wälttää noita elämän meren salakareja, verkkoja ja pauloja, joita heidän eteensä wiritetaan, sillä ihmiset harvoin sääliwät osatonta. Nämä tietoni olivat siis ainoat aseeni vastaisen elämäni varalle. Olin wiisitoista wuotias kun taistelin isäntääni vastaan sillä hän oli susi, lamasten waatteissa, hän tahtoi iskeä minuun hampaansa, raadella minut. Silloin käytin asettani ensikerran ja woiitto oli minun. Muistan miten pusersin laihat käteni nyrkkiin, tein pyhän lupauksen luojani kasvoin edessä, taistella edelleenkin wuonoja miehiä vastaan, waikkapa henkeni hinnalla. Tahdoin kaswattaa heitä, tahdoin sanoa heille että ette tee oikein miehet, sortaisianne heikonpanne naiset jopa lapsetkin jalkainne alle, jättääksenne sitten heidät turwattomana aaltain mukana ajelehtimaan elämän myrskyisellä merellä. Ja hyvin tietäen heille ei kenenkään auttawaa kättänsä ojettavan woiwattomina, tahdottomina owat he sitten pakoitetut jättäytymään yhä edelleen aaltain ajeltavaksi, siksi kunnes hyökkyaallot owat lyöneet heidät rannanteräville kiville wersinä, runneltuina ruumiiltaan ja sielultaan, owat nuo onnettomat wihdoin saapuneet satamiin, wankiloihin, sairaaloihin, pakkotyölaitoksiin köyhäintaloihin. Pelastus on siis tullut vaan liian myöhään. Te nuoret naiset, teidän tulee käyttää samoja aseita tässä kaswattamistyössä joita minä käytin tyttöwuosinani ja käytin hyvällä menestyksellä.

Elkää suosiko miehiä joilla huomaatte olevan wuonoja tapoja, tai jotka puhuwat halveksiwasti naisista. Tietäkää että tämä koskee teidän ja koko naissuvun kunniaa ja elämännenne onnea. Kuinka moni eikö ole oivaltanut liian myöhään, silloin kun kaikki on mennyt, kunnia, elämänonni, kaikki. Omasta kokemuksestani tiedän että tässä kaswattamistyössä saatte wäärinymmärtämistä jopa wihaakin osaksenne, vaan älkää näistä wälttääkö. Tiedän että joukossa on semmoisiakin jotka teitä todella rakastawat, kunnioittawat, ja oiwaltawat